VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2012. gada 19. martā*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Dominējoša stāvokļa ļaunprātīga izmantošana — Sūdzības noraidīšana — Leģitīmas intereses — Kopienas intereses — Prasība, kas ir daļēji acīmredzami nepieņemama un daļēji acīmredzami nepamatota

Lieta T-273/09

***Associazione "Giùlemanidallajuve"***, Čerinjola [*Cerignola*] (Itālija), ko pārstāv *L. Misson*, *G. Ernes* un *A. Pel*, advokāti,

prasītāja,

pret

**Eiropas Komisiju**, ko pārstāv *A. Bouquet* un *V. Di Bucci*, pārstāvji, kuriem palīdz *J. Derenne*, advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

**Starptautiskā Futbola federāciju asociācija (*FIFA*)**, Cīrihe (Šveice), ko pārstāv *A. Barav* un *D. Reymond*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 12. maija Lēmumu C(2009) 3916, kurš pieņemts saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 773/2004 7. panta 2. punktu un ar kuru leģitīmo interešu un Kopienas interešu neesamības dēļ noraidīta prasītājas iesniegtā sūdzība par EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumiem, ko šķietami pārkāpušas *Federazione italiana giuoco calcio* [Itālijas Futbola federācija], *Comitato olimpico nazionale italiano* [Itālijas Nacionālā olimpiskā komiteja], Eiropas Futbola asociāciju savienība un Starptautiskā Futbola federāciju asociācija saistībā ar Turīnas *Juventus Football Club SpA* (Itālija) uzlikto sodu (lieta COMP/39464 – Turīnas *Juventus* atbalstītāji/ *FIGC-CONI-UEFA-FIFA*).

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

# Rīkojums

## Tiesvedības priekšvēsture

1 *Associazione "Giùlemanidallajuve"* (turpmāk tekstā – "asociācija" vai "prasītāja") ir bezpeļņas asociācija, kas ietver dalībniekus, mazākumakcionārus un Turīnas (Itālija) *Juventus Football Club SpA* (turpmāk tekstā – "*Juventus*") atbalstītājus.

2 Asociācija tika izveidota, lai aizsargātu savu dalībnieku intereses un lai apstrīdētu 2006. gadā *Juventus* uzlikto sodu par atsevišķām prettiesiskām darbībām ar mērķi ietekmēt tiesnešu iecelšanu.

3 Šo sodu *Juventus* ar 2006. gada 14. jūlija lēmumu uzlika *Federazione italiana giuoco calcio* (Itālijas Futbola federācija, turpmāk tekstā – "*FIGC*") Federālā apelāciju komisija. Pēc tam šo sodu pēc būtības apstiprināja *FIGC* Federālā tiesa ar 2006. gada 25. jūlija lēmumu un *Comitato olimpico nazionale italiano* (Itālijas Nacionālā olimpiskā komiteja, turpmāk tekstā – "*CONI*") Mierizlīgumu un arbitrāžas kamera – ar 2006. gada 27. oktobra lēmumu. Ar lēmumu tika paredzēts uzlikt *Juventus* naudas sodu, atsaukt tā 2004./2005. gada sezonas Itālijas čempiona titulu, nepiešķirt 2005./2006. gada sezonas Itālijas čempiona titulu un pazemināt to pēdējā vietā Itālijas Futbola čempionāta A līgā šīs pēdējās sezonas laikā. Šī lēmuma dēļ *Juventus* 2006./2007. gada sezonā bija jāspēlē B līgā ar deviņiem soda punktiem un tas nevarēja šīs sezonas laikā piedalīties Čempionu līgā Eiropas līmenī, lai gan tas bija kvalificēts šīm sacensībām.

4 Kad asociācija bija vērsusies Lacio Reģionālajā administratīvajā tiesā [*tribunal administratif régional du Latium]* (turpmāk tekstā – "*TAR*"), tā, pamatojoties uz Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un [EKL] 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 7. panta 2. punktu, 2007. gada 1. jūnijā iesniedza sūdzību Eiropas Kopienu Komisijā. Šīs sūdzības mērķis bija atspēkot apgalvotos EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumus, kurus *FIGC*, *CONI*, *Union of European Football Associations* (Eiropas Futbola asociāciju savienība, turpmāk tekstā – "*UEFA*") un Starptautiskā Futbola federāciju asociācija (turpmāk tekstā – "*FIFA*") esot izdarījušas neatkarīgi viena no otras un/vai kolektīvi saistībā ar *Juventus* uzlikto sodu. Asociācija būtībā uzsver, ka gan *FIGC* un *CONI* struktūrvienību izveidošana disciplināro jautājumu izskatīšanai (*FIGC* Federālā apelācijas komiteja, *FIGC* Federālā tiesa un *CONI* Mierizlīgumu un arbitrāžas kamera), gan šo struktūrvienību procesuālās darbības esot bijušas prettiesiskas. Turklāt tā uzskata, ka disciplinārie pasākumi esot bijuši nepamatoti bargi un diskriminējoši, aizskarot *Juventus* un daudzu šī kluba atbalstītāju un akcionāru intereses.

5 2007. gada 10. jūlijā Komisija lūdza *FIGC*, *CONI*, *FIFA* un *UEFA* iesniegt savus apsvērumus par sūdzību. 2008. gada 19. februārī asociācija lūdza Komisiju izteikt savu viedokli par sūdzību. Komisija atbildēja ar 2008. gada 14. marta vēstuli, precizējot, ka tās dienesti izskata sūdzību. 2008. gada 26. jūnijā prasītāja, pamatojoties uz EKL 232. pantu, iesniedza Vispārējā tiesā prasību sakarā ar bezdarbību. Lieta tika reģistrēta ar numuru T-254/08. Šajā pašā datumā Komisija lūdza asociāciju sniegt tai papildu informāciju. Asociācija uz šiem diviem informācijas pieprasījumiem atbildēja ar 2008. gada 1. augusta vēstuli.

6 Ar 2008. gada 29. augusta vēstuli Komisija informēja prasītāju atbilstoši Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulas (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar EKL 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.), 7. panta 1. punktam, ka pēc iesniegto faktisko un tiesisko apstākļu izpētes tā uzskata, ka asociācijai nav likumīgu [leģitīmu] interešu, lai iesniegtu sūdzību Regulas Nr. 1/2003 7. panta 2. punkta izpratnē, un ka katrā ziņā nav pietiekamu Kopienas interešu, lai uzsāktu izmeklēšanu par apgalvotajiem pārkāpumiem. Ar 2008. gada 25. septembra un 30. oktobra vēstulēm prasītāja atbildēja uz šo vēstuli, uzturot savu sākotnējo nostāju.

7 2009. gada 12. maijā Komisija atbilstoši Regulas Nr. 773/2004 7. panta 2. punktam pieņēma Lēmumu C(2009) 3916, ar kuru tā noraidīja sūdzību (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Komisija, galvenokārt, norādīja, ka prasītājai neesot leģitīmu interešu, un, pakārtoti, ka Kopienai neesot pietiekamas intereses, lai veiktu izmeklēšanu.

8 Attiecībā uz leģitīmo interešu neesamību Komisija vispirms uzsvēra, ka asociācija nepārstāv *Juventus* intereses un ka tā nerīkojās *Juventus* vārdā. Komisija turpinājumā norādīja, ka asociācija nav pierādījusi tās dalībnieku – ne *Juventus* atbalstītāju, ne mazākumakcionāru – ekonomiskajām interesēm radītos zaudējumus.

9 Saistībā ar pakārtoti izvirzīto pamatojumu par pietiekamu Kopienas interešu izmeklēšanas veikšanai neesamību Komisija uzskatīja, ka, pat pieņemot, ka apgalvotie pārkāpumi būtu varējuši ietekmēt tirdzniecību Kopienā, apgalvotā rīcība būtiski neietekmēja kopīgā tirgus darbību. Katrā ziņā turpmāka faktu pārbaude būtu likusi Komisijai uzsākt apjoma ziņā nesamērīgu izmeklēšanu attiecībā uz niecīgo iespēju konstatēt pārkāpumu.

10 Pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Vispārējās tiesas sestā palāta nolēma izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas attiecībā uz asociācijas celto prasību sakarā ar bezdarbību (Vispārējās tiesas 2009. gada 22. decembra rīkojums lietā T-254/08 *Associazione "Giùlemanidallajuve"*/Komisija, Krājumā nav publicēts).

## **Tiesvedība** un **lietas dalībnieku prasījumi**

11 Ar 2009. gada 10. jūlijā iesniegto prasības pieteikumu asociācija cēla šo prasību.

12 Ar 2009. gada 23. novembrī iesniegto procesuālo dokumentu *FIFA* (turpmāk tekstā – "persona, kas iestājusies lietā") lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar sestās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 18. marta rīkojumu šis lūgums tika apmierināts.

13 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas ceturtajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

14 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— uzdot Komisijai uzsākt izmeklēšanu, lai konstatētu *FIGC*, *CONI*, *UEFA* un *FIFA* izdarītos EKL 81. un 82. panta pārkāpumus ar mērķi:

  — atcelt tiesību aktus, ar kuriem pārkāpts EKL 81. un 82. pants, un sodu, ko *FIGC*, *CONI* un *UEFA* uzlikušas *Juventus*;

  — uzdot *FIGC*, *CONI*, *UEFA* un *FIFA* ar ekvivalentu kompensāciju atlīdzināt kaitējumu, kas asociācijai faktiski ir nodarīts šo uzņēmumu un uzņēmumu apvienību izdarīto EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu dēļ;

  — uzlikt jebkuru lietderīgu sodu.

15 Savā replikas rakstā prasītāja lūdz arī piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

## **Juridiskais pamatojums**

17 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 111. pantam, ja Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasību vai ja prasība ir acīmredzami nepieņemama vai acīmredzami juridiski nepamatota, Vispārējā tiesa, neveicot turpmākas procesuālas darbības, var lemt, izdodot attiecīgu motivētu rīkojumu.

18 Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli ir pietiekami skaidri, un, pamatojoties uz šo pantu, nolemj, neuzsākot mutvārdu procesu, izdot motivētu rīkojumu.

1. *Par prasītājas prasījumu izdot Komisijai rīkojumu*

19 Ar savu prasījumu otro daļu prasītāja lūdz Vispārējo tiesu izdot Komisijai rīkojumu veikt pārbaudi, lai konstatētu apgalvoto pārkāpumu, ar mērķi atcelt konkrētos tiesību aktus un sodu, piespriest *FIGC*, *CONI*, *UEFA* un *FIFA* atlīdzināt asociācijai nodarīto kaitējumu un piespriest jebkādu lietderīgu sodu.

20 Šajā ziņā Vispārējā tiesa atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesai, veicot tiesiskuma pārbaudi, nav jāizdod iestādēm rīkojumi. Atbilstoši EKL 233. pantam iestādei, kura izdevusi atcelto tiesību aktu, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu spriedumu, kas pieņemts prasības atcelt tiesību aktu ietvaros (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1997. gada 27. novembra spriedumu lietā T-224/95 *Tremblay* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2215. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 No minētā izriet, ka prasītājas prasījumi, ar kuriem tā lūdz izdot rīkojumu Komisijai, ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemami.

2. *Par prasījumiem atcelt tiesību aktu*

22 Līdzīgi, kā norāda Komisija, ir jāatzīst, ka prasības pieteikumā nav strukturēti juridiskie pamati attiecībā uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Pirmajai daļai "Fakti" (prasības pieteikuma 1.–27. punkts) seko atsevišķi apsvērumi par Komisijas darbībām saistībā ar sūdzību (prasības pieteikuma 28.–42. punkts), asociācijas leģitīmajām interesēm (prasības pieteikuma 43.–63. punkts), prasības pieņemamību Vispārējā tiesā (64.–72. punkts) un *Juventus* uzliktā soda ierobežoto iedarbību laikā (prasības pieteikuma 73.–76. punkts). Turpinājumā prasības pieteikumā ir ietverta ļoti argumentēta nodaļa "Juridiskais pamatojums", kas attiecas uz konkrēto sporta iestāžu izdarītajiem EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumiem un kurā ir atkārtoti prasītājas argumenti, kas izvirzīti tās sūdzībā par apstrīdētajiem pasākumiem, kā arī atsevišķi precizējumi, kurus asociācija sniegusi, atbildot uz Komisijas 2008. gada 29. augusta vēstuli (prasības pieteikuma 77.–368. punkts).

23 Prasības pieteikuma 371.–373. punktā prasītāja savus iebildumus apkopo kopsavilkuma veidā šādi:

— Komisija neesot pietiekami izvērtējusi sūdzībā izklāstītos faktiskos un tiesiskos apstākļus un tādējādi esot pārkāpusi savu pienākumu īstenot un virzīt konkurences politiku un savu pienākumu sniegt pamatojumu;

— tomēr šķiet, ka ar pasākumiem, kuri ir sūdzības priekšmets, ir skaidri pārkāpts EKL 81. un EKL 82. pants.

24 Tā kā prasītāja savā prasībā būtībā atkārto savas sūdzības formulējumu, ir grūti, kā norāda Komisija, identificēt prasības atcelt tiesību aktu pamatus, kas vērsti pret apstrīdētajā lēmumā ietverto Komisijas argumentāciju.

25 Atbilstoši tās izpratnei par prasības pieteikumu Komisijai šķita, ka tā iebildumu rakstā var secināt piecu pamatu esamību. Šādi identificēti pamati ir saistīti, pirmkārt, ar Komisijas pieļautu pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpumu, otrkārt, ar leģitīmu interešu jēdziena pārkāpumu Regulas Nr. 1/2003 7. panta 2. punkta izpratnē, treškārt, ar Komisijas pieļautu tās pienākuma īstenot un virzīt konkurences politiku pārkāpumu, ceturtkārt, ar Kopienas interešu jēdziena pārkāpumu sūdzības izskatīšanā un, piektkārt, ar EKL 81. un 82. panta pārkāpumu.

26 Savā replikas rakstā prasītāja neapstrīdēja šo prasības pieteikuma interpretāciju un strukturēja savus prasījumus atbilstoši Komisijas iebildumu rakstā identificētajiem pamatiem.

27 Komisija atbildē uz repliku norādīja arī uz jauna pamata esamību, kuru prasītāja esot izvirzījusi replikas rakstā saistībā ar labas pārvaldības principa neievērošanu.

28 Ir jānorāda, ka saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu katrā prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai – lemt par prasību, attiecīgā gadījumā nepieprasot citu informāciju. Tiesiskās drošības un pareizas tiesvedības interesēs prasības, lai to atzītu par pieņemamu, galvenajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, ar kuriem tā ir pamatota, vismaz kopsavilkuma veidā, bet pienācīgi un saprotami jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (Vispārējās tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe*/Komisija, *Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts; 1999. gada 21. maija spriedums lietā T-154/98 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1703. lpp., 49. punkts, un 1999. gada 15. jūnija spriedums lietā T-277/97 *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, *Recueil*, II-1825. lpp., 29. punkts). Līdzīgas prasības attiecas uz gadījumiem, kad iebilde ir izvirzīta kāda juridiskā pamata atbalstam (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 14. decembra spriedumu lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija, Krājums, II-5527. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Konkrētajā gadījumā Vispārējā tiesa uzskata, ka, neskatoties uz tā acīmredzamajiem trūkumiem, prasības pieteikums ietver pietiekamu informāciju, lai Komisija varētu ieņemt nostāju pēc būtības un lai Vispārējā tiesa varētu veikt savu pārbaudi.

30 Tātad prasība ir pieņemama daļā, kurā lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu. Tādēļ ir jāpārbauda prasītājas argumenti atbilstoši Komisijas identificētajiem pamatiem, kuri Vispārējās tiesas ieskatā būtībā atbilst prasības pieteikuma saturam.

31 Vispārējā tiesa vispirms pārbaudīs ceturto pamatu saistībā ar Kopienas interešu jēdziena pārkāpumu. Patiesībā prasītājas argumenti, kurus var apkopot šī pamata ietvaros, šķiet visizvērstākie. Turklāt ceturtais pamats attiecas uz vienu no pīlāriem, uz kuru Komisija ir balstījusi savu argumentāciju sūdzības noraidīšanai; otrs pīlārs ir asociācijas leģitīmo interešu neesamība (iepriekš 7.–9. punkts).

32 Jānorāda, ka katrs no šiem diviem pīlāriem ir pats par sevi pietiekams, lai pamatotu sūdzības noraidīšanu. Šajos apstākļos, ja ceturtais pamats saistībā ar Kopienas interešu jēdziena pārkāpumu tiek noraidīts, otrā pamata analīze saistībā ar Komisijas pieļautu leģitīmo interešu jēdziena pārkāpumu vairs nebūs nepieciešama (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-155/04 *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija, Krājums, II-4797. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

*Par ceturto pamatu – Kopienas interešu jēdziena pārkāpumu*

33 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, ja Komisija nolemj piešķirt noteiktu prioritāti tai iesniegtajām sūdzībām, tā var lemt par secību, kādā tiks izskatītas šīs sūdzības, un atsaukties uz Kopienas interesēm kā galveno kritēriju (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1992. gada 18. septembra spriedumu lietā T-24/90 *Automec*/Komisija, *Recueil*, II-2223. lpp., 83.–85. punkts).

34 Lai izvērtētu Kopienas intereses lietas izskatīšanas turpināšanā, Komisijai it īpaši ir jāizsver apgalvotā pārkāpuma ietekme uz kopējā tirgus darbību, varbūtība, ka būs iespējams konstatēt šāda pārkāpuma esamību, kā arī vajadzīgo izmeklēšanas pasākumu apmērs, lai ar vislabākajiem nosacījumiem izpildītu savu pienākumu uzraudzīt EKL 81. un EKL 82. panta ievērošanu (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā *Automec*/Komisija, 86. punkts).

35 Līdz ar to, ja tiek secināts, ka ir ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm, tad sūdzību par EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu Komisija izskatīs tikai, ja pastāv pietiekamas Kopienas intereses. Tā tostarp ir gadījumā, kad varbūtējais pārkāpums var radīt būtiskus kopējā tirgus pienācīgas darbības traucējumus (Tiesas 2009. gada 23. aprīļa spriedums lietā C-425/07 P *AEPI*/Komisija, Krājums, I-3205. lpp., 54. punkts).

36 Savienības tiesas pārbaudei par to, kā Komisija īsteno rīcības brīvību, kas tai piešķirta sūdzību izskatīšanā, nevajadzētu aizstāt Komisijas vērtējumu par Kopienas interesēm ar savu vērtējumu, bet šai pārbaudei ir jābūt vērstai uz to, lai pārbaudītu, vai apstrīdētais lēmums nebalstās uz būtībā nepareiziem faktiem un vai

tajā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (Vispārējās tiesas 2001. gada 14. februāra spriedums lietā T-115/99 *SEP*/Komisija, *Recueil*, II-691. lpp., 34. punkts, un 2005. gada 26. janvāra spriedums lietā T-193/02 *Piau*/Komisija, Krājums, II-209. lpp., 81. punkts).

37 Konkrētajā gadījumā Komisija ir noliegusi Kopienas interešu esamību izmeklēšanas veikšanai, pamatojoties uz diviem apsvērumiem.

38 Galvenokārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 41.–49. punktā norādīja, ka apstrīdētā rīcība būtiski neietekmēja kopējā tirgus darbību šajā rīkojumā minētās judikatūras izpratnē un četru iemeslu dēļ, proti, pirmkārt, lietas ierobežotā ekonomiskā apjoma un ierobežotā ietekmēto patērētāju skaita dēļ, otrkārt, vēršanās kompetentajās valsts tiesās dēļ, treškārt, prezumēto ierobežojumu ierobežotā ģeogrāfiskā apjoma dēļ un, ceturtkārt, apgalvoto ierobežojumu seku izbeigšanās dēļ.

39 Pakārtoti, Komisija apstrīdētā lēmuma 50.–56. punktā uzskatīja, ka katrā ziņā faktu pārbaude būtu likusi tai uzsākt nesamērīga apjoma izmeklēšanu attiecībā pret niecīgo iespēju konstatēt pārkāpumu.

40 Komisija, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, uzsver, ka prasītāja nav apstrīdējusi tās argumentācijas otro daļu, kas pakārtoti izvirzīta apstrīdētajā lēmumā. Komisijas ieskatā no minētā izriet, ka pat gadījumā, ja prasītājas argumenti saistībā ar tās argumentācijas pirmo daļu būtu pamatoti, tas nebūtu pietiekami, lai atspēkotu tās secinājumu saistībā ar Kopienas interešu neesamību veikt izmeklēšanu. Prasītājas izvirzītajiem argumentiem saistībā ar ceturto pamatu tātad neesot nozīmes.

41 Šādam argumentam nevar piekrist.

42 Patiesībā, lai gan prasītāja formāli nav apstrīdējusi Komisijas secinājuma saistībā ar izmeklēšanas nesamērīgumu attiecībā pret niecīgo iespēju pierādīt pārkāpuma esamību pamatotību, tā sava prasības pieteikuma 373. punktā uzsver, ka pasākumi, kuri ir šīs sūdzības priekšmets, ir skaidri pretrunā EKL 81. un EKL 82. pantam. Replikas raksta 146. punktā prasītāja apgalvo, ka tā savā sūdzībā norādījusi nepieciešamos faktiskos un tiesiskos apstākļus, lai pēc iespējas atvieglotu Komisijas darbu izmeklēšanā. No tā izriet, ka prasības pieteikums, it īpaši tā nodaļa "Juridiskais pamatojums" attiecībā uz sporta iestāžu izdarīto EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu, varētu tikt interpretēts kā tāds, ar kuru tiecas apstrīdēt arī Komisijas pakārtoti izdarītos secinājumus apstrīdētā lēmuma 50.–56. punktā attiecībā uz izmeklēšanas nesamērīgo apmēru attiecībā pret niecīgo iespēju konstatēt pārkāpuma esamību.

43 Tā kā minētais apstāklis jau ir konstatēts, vispirms ir jāpārbauda, vai Komisijas secinājums par būtiskas ietekmes uz kopējo tirgu neesamību, kas ir galvenokārt norādīts apstrīdētā lēmuma 41.–49. punktā, nebalstās uz būtībā nepareiziem faktiem un vai tajā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana. Ja prasītāja neapstrīd šādu secinājumu tiesiskumu, vairs nebūs jāanalizē Komisijas pakārtoti izdarītais secinājums apstrīdētā lēmuma 50.–56. punktā (šajā ziņā skat. iepriekš 32. punktā minēto spriedumu lietā *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija, 47. punkts).

44 Prasītāja vispirms prasības pieteikuma 28. punktā uzsver, ka Komisija ir secinājusi, ka nepastāv Kopienas intereses un būtiska ietekme uz kopējā tirgus darbību, pamatojoties uz četriem argumentiem (skat. iepriekš 38. punktu), no kuriem trim – kas attiecīgi skar lietas ierobežoto ekonomisko ietekmi, vēršanos kompetentajās valsts tiesās un apgalvoto pārkāpumu seku izbeigšanos – neesot nozīmes, jo tie neattiecas uz tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanas problemātiku.

45 Prasītāja turpinājumā prasības pieteikumā izkliedēti un izolēti izvirza vairākus argumentus, kurus var uzskatīt par tādiem, ar kuriem tiecas apstrīdēt Komisijas argumentāciju par būtiskas ietekmes uz tirgus darbību neesamību. Šie argumenti, pirmkārt, attiecas uz lietas starptautisko apmēru, otrkārt, uz apgalvoto pārkāpumu iedarbību laikā, treškārt, valsts tiesību aizsardzības līdzekļu nepietiekamību un, ceturtkārt, lietas ekonomisko apmēru.

Par lietas starptautisko apmēru

46 Vispirms ir jāapkopo prasītājas argumenti, kurus var saistīt ar apgalvotā pārkāpuma ģeogrāfisko apmēru.

47 Prasības pieteikuma nodaļas ar nosaukumu "Juridiskais pamatojums: EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpums" 123.–138. punktā prasītāja apgalvo, ka lietai ir starptautisks apmērs, un uzsver, ka apgalvotie pasākumi ir pakļauti EKL 81. un EKL 82. panta aizliegumam, jo, tā kā darbības attiecas uz visu Itālijas teritoriju, tie būtiski ietekmējot tirgu (tirgu ierobežojoša iedarbība Itālijas līmenī) un ierobežojot brīvu konkurenci Eiropas līmenī (*Juventus* neiespējamība piedalīties čempionu līgā saišu starp *FIGC*, *CONI*, *UEFA* un *FIFA* pastāvēšanas dēļ).

48 Tāpat arī prasītāja prasības pieteikuma 144.–158. punktā uzsver, ka konkurenci ierobežojošā ietekme, uz ko tā norādījusi Komisijā, izraisa jūtamu ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm. Tā tas arī esot attiecībā uz argumentiem, kurus tā izvirzījusi Komisijā saistībā ar kapitāla brīvai apritei nodarīto kaitējumu EKL 56. panta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja prasības pieteikuma 159.–171. punktā paskaidro, ka *Juventus* uzliktais sods ir samazinājis kluba, tā akcionāru un personu, kuras vēlas iegūt kapitāla daļas, investīcijas, kas savukārt ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm. Patiesībā EKL 81. un EKL 82. panta izpratnē izteikums "var negatīvi ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm" būtu jāsaprot kā tāds, kas ietver visa veida aizliegtās vienošanās, kas var apdraudēt līguma mērķu īstenošanu neatkarīgi no jautājuma, vai tās var ierobežot tirdzniecību starp dalībvalstīm.

49 Šajā ziņā, kā norāda Komisija, ir jākonstatē, ka prasītāja acīmredzami nenošķir jēdzienu par tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu EKL 81. un EKL 82. izpratnē no būtisku tirgus darbības traucējumu jēdziena. Tomēr tie ir pilnīgi nošķirti jēdzieni, kas ir skaidri definēti judikatūrā (iepriekš 35. punktā minētais spriedums lietā *AEPI*/Komisija, 49. punkts).

50 Patiesībā tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanas jēdziens, uz kuru atsaucas prasītāja, ir EKL 81. un EKL 82. panta piemērošanas nosacījums. Šīs tiesību normas nevar piemērot, ja netiek ietekmēta tirdzniecība Kopienā (skat. iepriekš 35. punktā minēto spriedumu lietā *AEPI*/Komisija, 50. un 51. punkts un tajos minētā judikatūra).

51 Turpretī būtiski tirgus darbības traucējumi, uz kuriem atsaucās Komisija, kad tā apstrīdētā lēmuma 41.–49. punktā apgalvoja būtiskas ietekmes uz kopējā tirgus darbību neesamību, ietilpst Komisijas rīcības brīvībā, ļaujot tai izlemt neizskatīt sūdzību. Šis jēdziens patiesībā veido vienu no vērtēšanas kritērijiem, vai pastāv pietiekamas Kopienas intereses, lai Komisija izskatītu sūdzību. Šajā ziņā Komisijai katrā lietā ir jāizvērtē apgalvoto konkurences pārkāpumu smagums un to seku saglabāšanās. Šis pienākums it īpaši nozīmē, ka tai ir jāņem vērā pārkāpumu, par kuriem iesniegta sūdzība, ilgums un nozīmīgums, kā arī to ietekme uz konkurences situāciju Kopienā (skat. iepriekš 35. punktā minēto spriedumu lietā *AEPI*/Komisija, 52. un 53. punkts un tajos minētā judikatūra).

52 Kā ir norādīts iepriekš 35. punktā, Komisijai ir tiesības atteikties izskatīt sūdzību būtiskas ietekmes uz kopējo tirgu neesamības dēļ, pat ja apgalvotā rīcība ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm EKL 81. un EKL 82. panta izpratnē (iepriekš 35. punktā minētais spriedums lietā *AEPI*/Komisija, 54. punkts).

53 Prasītājas argumentiem, kas vērsti uz to, lai pierādītu tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu, tātad neesot nozīmes.

54 Visbeidzot, pat pieņemot, ka atsevišķus prasītājas iebildumus varētu interpretēt kā tādus, ar kuriem apstrīd Komisijas vērtējumu attiecībā uz tirgus traucējumu neesamību, *quod non* neviens prasītājas izvirzītais elements neliek šajā ziņā apstrīdēt apstrīdētā lēmuma pamatotību.

55 Patiesībā, kā Komisija norāda apstrīdētā lēmuma 43. un 47. punktā, *Juventus* uzliktā soda ietekme uz futbola tirgus konkurences struktūru neatklāj būtisku apmēru: klubs turpināja spēlēt B līgā un varēja atsākt savu dalību Itālijas Futbola čempionāta A līgā jau gadu pēc tam, kad tam tika uzlikts sods, un Čempionu līgā vēl divus gadus pēc šī paša soda uzlikšanas. Cits Itālijas klubs varēja piedalīties

Čempionu līgā, lai pārstāvētu Itāliju 2006./2007. gada un 2007./2008. gada sezonā. Prasītājas argumenti attiecībā, pirmkārt, uz iespējamo ietekmi uz futbola klubu piemērotajām cenām *Juventus* uzliktā soda dēļ un, otrkārt, šķietamo risku saistībā ar lielo Eiropas klubu klusējot pieņemtu slepenu vienošanos pēc *Juventus* pārcelšanas uz zemāko B līgu absolūti nav pamatoti un, attiecīgi, tie neatspēko Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru attiecīgajiem pasākumiem nav būtiskas ietekmes uz kopējā tirgus darbību.

56 Tādējādi ir jānoraida prasītājas argumenti saistībā ar lietas starptautisko apmēru kā tādi, kam nav nozīmes, un katrā ziņā – kā acīmredzami juridiski nepamatoti.

Par apgalvoto ierobežojumu seku izbeigšanos

57 Prasības pieteikuma 73.–76. punktā prasītāja tostarp apstrīd secinājumu, kuru Komisija izdarījusi apstrīdētā lēmuma 48. punktā, par Kopienas interešu neesamību turpināt izmeklēšanu apgalvoto ierobežojumu seku izbeigšanās dēļ.

58 Komisija nepiekrīt prasītājas argumentiem.

59 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Komisija var tiesiski nolemt neturpināt izskatīt sūdzību par konkrētām darbībām, kuras jau ir izbeigtas, ar nosacījumu, ka tā sniedz šāda lēmuma pamatojumu (Vispārējās tiesas 1998. gada 16. septembra spriedums apvienotajās lietās T-133/95 un T-204/95 *IECC*/Komisija, *Recueil*, II-3645. lpp., 146. punkts). Tomēr, ja Komisija vēlas balstīt savu argumentāciju uz apstākli, ka darbības ir izbeigtas, tai ir jāpārbauda, vai saglabājas pret konkurenci vērstās sekas, un jāņem vērā pārkāpuma smagums un ilgums, vērtējot Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu (Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-60/05 *UIFEX* u.c./Komisija, Krājums, II-3397. lpp., 74. punkts). Ja tā ievēro šos pienākumus, tā šo sūdzību var noraidīt, pat ja pārkāpumi bijuši ilglaicīgi un būtiski, ar nosacījumu, ka tā nav balstījusies uz acīmredzami nepareiziem faktiem un nepieļauj acīmredzamu kļūdu vērtējumā (iepriekš minētais spriedums lietā *UIFEX* u.c./Komisija, 140. punkts).

60 Šīs judikatūras kontekstā prasītāja acīmredzami kļūdaini apgalvo, ka apgalvotā pārkāpuma ilgums un tā seku turpināšanās nav atbilstoši faktori, lai izvērtētu Kopienas intereses izmeklēšanas uzsākšanai.

61 Turklāt prasītāja nav izvirzījusi nevienu elementu, kas ļautu saprast, kā apgalvoto pārkāpumu pret konkurenci vērstās sekas varētu būt turpinājušās, ņemot vērā, ka *Juventus* varēja ātri atsākt piedalīties Itālijas Futbola čempionāta A līgā un Čempionu līgas sacensībās. Prasītāja nepierāda arī, kā *Juventus* pārciestās finansiālās sekas varēja ilgstoši ietekmēt šī kluba un tā konkurentu klubu piemērotās cenas.

62 Visbeidzot, pretēji prasītājas norādītajam, teorētiskā iespēja, ka sporta iestādes nākotnē atkārto apstrīdēto rīcību, neļauj uzskatīt, ka apgalvoto pasākumu sekas konkrētajā gadījumā turpina pastāvēt.

63 No minētā izriet, ka Komisija varēja tiesiski secināt par Kopienas interešu neesamību galvenokārt apgalvoto pārkāpumu seku izbeigšanās dēļ.

64 Tātad prasītājas argumenti ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatoti.

Par iespēju celt prasību valsts tiesā

65 Prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 45. un 46. punktā ietverto Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru sūdzību varēja noraidīt galvenokārt tādēļ, ka pastāv iespēja vērsties valsts iestādēs un tiesās.

66 Komisija, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

67 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tas, ka valsts tiesai vai valsts konkurences iestādei jau ir iesniegts jautājums par aizliegtas vienošanās vai darbību atbilstību EKL 81. un EKL 82. pantam, ir apstāklis, ko Komisija var ņemt vērā, vērtējot Kopienas intereses attiecīgajā lietā (Vispārējās tiesas 1995. gada 24. janvāra

spriedums lietā T-5/93 *Tremblay* u.c./Komisija, *Recueil*, II-185. lpp., 62. punkts, un 2007. gada 3. jūlija spriedums lietā T-458/04 *Au Lys de France*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 72. punkts).

68 Saskaņā ar judikatūru, ja sūdzībā norādīto pārkāpumu sekas iestājas galvenokārt tikai vienas dalībvalsts teritorijā un ja sūdzības iesniedzējs minētās valsts tiesās un kompetentajās administratīvajās iestādēs ir ierosinājis lietas saistībā ar šiem pārkāpumiem, Komisijai ir tiesības noraidīt sūdzību pietiekamu Kopienas interešu neesamības dēļ, tomēr ar nosacījumu, ka valsts iestādes var atbilstoši aizsargāt sūdzības iesniedzēja tiesības, kas nozīmē, ka šīs iestādes spēj savākt faktisko informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu, vai attiecīgās darbības ir pārkāpums (iepriekš 33. punktā minētais spriedums lietā *Automec*/Komisija, 89.–96. punkts, un iepriekš 67. punktā minētais spriedums lietā *Au Lys de France*/Komisija, 83. punkts).

69 Konkrētajā gadījumā pretēji prasītājas apgalvotajam apstrīdēto pasākumu ietekme Eiropas līmenī, kā norādīts iepriekš 55. punktā, nav būtiska, jo darbības centrs atrodas Itālijā.

70 Turklāt prasītāja nav sniegusi nevienu norādi par to, ka Itālijas tiesībās paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi neļāva apmierinošā veidā aizsargāt šīs tiesības. Pretēji tam no lietas materiāliem izriet, ka asociācija, pirmkārt, ir atbalstījusi *Juventus* saistībā ar prasības celšanu *TAR* par *FIGC* Federālās tiesas 2006. gada 25. jūlija lēmumu un, otrkārt, pati ir cēlusi prasību *TAR* par *CONI* Mierizlīgumu un arbitrāžas kameras 2006. gada 27. oktobra lēmumu. Tas, ka *TAR* atzina, ka iestāšanās lietā ir zaudējusi priekšmetu, kad *Juventus* atsauca prasību, un apstāklis, ka asociācijas prasība valsts tiesību izpratnē tika atzīta par nepieņemamu, neatspēkojot iespēju, kuru prasītāja ir izmantojusi, celt prasību valsts tiesās (šajā ziņā skat. iepriekš 67. punktā minēto spriedumu lietā *Au Lys de France*/Komisija, 86. punkts). Turklāt asociācija esot varējusi vērsties Itālijas konkurences iestādē, taču šo iespēju tā konkrētajā gadījumā neizmantoja.

71 Saistībā ar apgalvoto spiedienu uz *Juventus*, lai tas neizmantotu savas tiesības celt prasību valsts tiesās, kā to prasības pieteikuma 13. un 364. punktā atzīst pati prasītāja, ir jākonstatē, ka *Juventus* nevienu brīdi nebija liegti tiesību aizsardzības līdzekļi, kuri biji tā rīcībā, lai valsts līmenī apstrīdētu sporta iestāžu apelācijas instanču pieņemtos lēmumus.

72 Visbeidzot, nekādi nav pamatoti prasītājas argumenti, saskaņā ar kuriem Itālijas tiesas nevarēja apkopot faktiskos elementus, lai noteiktu, vai konkrētās darbības bija pārkāpums EKL 81. un EKL 82. panta izpratnē. Tas, ka prasītāja uzskata, ka Komisija varētu labāk izskatīt tās sūdzību, ir tikai subjektīvs viedoklis, kas nevar liegt šai iestādei izskatīt sūdzību kā tādu, kas ietilpst tās īpašajā kompetencē.

73 Tādējādi ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi nekādu kļūdu, kad tā uzskatīja, ka prasības celšana valsts tiesās ir atbilstošs faktors sūdzības noraidīšanai.

74 Prasītājas argumenti tātad ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatoti.

Par lietas ierobežoto ekonomisko apmēru

75 Prasības pieteikuma 139.–143. un 150.–157. punktā prasītāja apstrīd apstrīdētā lēmuma 42.–44. punktā formulētos Komisijas secinājumus par lietas ierobežoto ekonomisko apmēru.

76 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasības pieteikuma 151. punktā prasītājas norādītā skaitliskā informācija attiecībā uz *Juventus* ciestajiem finansiālajiem zaudējumiem pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nebija nosūtīta Komisijai. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam tiesību akta tiesiskums ir jāvērtē, ņemot vērā informāciju, kas bija lēmuma pieņēmēja rīcībā lēmuma pieņemšanas dienā (skat., piemēram, Vispārējās tiesas 2009. gada 4. marta spriedumu lietā T-424/05 Itālija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 169. punkts). Kā uzsvēra Komisija, prasītājas iesniegtā skaitliskā informācija tātad ir jāatzīst par acīmredzami nepieņemamu.

77 Atbildot uz argumentu par šo elementu nepieņemamību, ko Komisija izvirza savā iebildumu rakstā, prasītāja replikas stadijā apgalvoja, ka šie elementi jau esot pieminēti tās sūdzībā un ka Komisija esot pārkāpusi labas pārvaldības principu, jo tā nekad nav lūgusi asociācijai nekādu papildu informāciju šajā ziņā un, vispārīgāk, attiecībā uz sūdzības elementiem, kuri apstrīdētajā lēmumā kvalificēti kā nepietiekami.

78 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 48. panta 2. punktam tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

79 Līdzīgi Komisijai ir jākonstatē, ka prasītājas izvirzītais arguments, kas balstīts uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, ir jauns pamats minētā panta izpratnē un tātad ir jāatzīst par nepieņemamu.

80 Prasītājas arguments netika izvirzīts prasības pieteikuma stadijā un nav saistīts ar Komisijas identificētajiem pamatiem. Kā tiks norādīts turpmāk 100.–106. punktā, prasītāja prasības pieteikumā izvirzītajā trešajā pamatā būtībā norāda tikai to, ka Komisija nav ņēmusi vērā sūdzībā izvirzītos faktiskos un tiesību apstākļus. Tomēr prasības pieteikumā nav ietverts neviens pārmetums saistībā ar jautājumiem, kurus Komisijai būtu bijis jāuzdod asociācijai, tostarp attiecībā uz *Juventus* apstrīdēto sodu ekonomisko ietekmi.

81 Katrā ziņā, pat ja prasītājas argumentus saistībā ar labas pārvaldības principa neievērošanu varētu atzīt par nepieņemamiem *quod non*, Komisijai nevar pārmest, ka tā attiecībā uz prasību, kas ir celta par lēmumu noraidīt sūdzību konkurences jomā, nav ņēmusi vērā informāciju, kuru tai sūdzības iesniedzējs nav paziņojis un kuru tā būtu varējusi uzzināt, tikai veicot izmeklēšanu (Vispārējās tiesas 2003. gada 4. marta spriedums lietā T-319/99 *FENIN*/Komisija, *Recueil*, II-357. lpp., 43. punkts). Tā kā Komisijas vienīgais pienākums ir izvērtēt faktiskos un tiesiskos apstākļus, ko tai ir paziņojis sūdzības iesniedzējs, tad – pretēji prasītājas apgalvotajam – šai iestādei nav jāpierāda, ka tā ir veikusi pierādījumu savākšanas pasākumus (Vispārējās tiesas 2010. gada 12. maija spriedums lietā T-432/05 *EMC Development*/Komisija, Krājums, II-1629. lpp., 58. un 59. punkts).

82 Turklāt ir jākonstatē, ka apgalvotie viena sodītā tirgus dalībnieka finansiālie zaudējumi neļauj automātiski secināt par būtiskas ietekmes uz tirgus darbību esamību un Komisijas nepieciešamību novirzīt tās ierobežotos resursus apgalvotā pārkāpuma izmeklēšanai.

83 Konkrētajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 43. punktā norādīja un prasītāja to nav neapstrīdējusi, ka katru gadu trīsdesmit divi klubi piedalās Čempionu līgā un ka cits Itālijas klubs tajā piedalījās *Juventus* vietā. *Juventus* varēja atsākt sacensties ar citām Eiropas komandām 2008./2009. gada sezonā. Ievērojot šos apstākļus, Komisija pamatoti apstrīdētā lēmuma 44. punktā varēja secināt, ka lietai bija ierobežots apmērs un ka nepastāvēja pietiekamas Kopienas intereses padziļinātas izmeklēšanas veikšanai.

84 Kā norādīts iepriekš 55. punktā, šos konkrētos secinājumus nevar atspēkot ar vispārējiem un nepamatotiem prasītājas apgalvojumiem, pirmkārt, attiecībā uz apgalvoto kaitējumu futbola tirgus vispārējai darbībai un, otrkārt, saistībā ar iespējamo ietekmi uz futbola klubu piemērotajām cenām un apgalvoto risku saistībā ar klusējot pieņemtu ļaunprātīgu vienošanos starp lielajiem klubiem.

85 No minētā izriet, ka prasītājas prasījumi saistībā ar lietas ekonomisko apmēru ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemami un katrā ziņā kā acīmredzami juridiski nepamatoti.

86 Ievērojot iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija pamatoti varēja konstatēt būtiskas ietekmes uz tirgus darbību neesamību un, pamatojoties uz to, noraidīt prasību.

87 Tā kā prasītāja nav apstrīdējusi šī secinājuma, kuru Komisija izvirzīja kā galveno, tiesiskumu, vairs nav jāvērtē – kā norādīts iepriekš 43. punktā –, vai Komisija kļūdaini pakārtoti secinājusi, ka sūdzības izskatīšanas turpināšana tai katrā ziņā būtu uzlikusi pienākumu iesaistīties izmeklēšanā, kuras apjoms šķita nesamērīgs attiecībā pret niecīgo iespēju konstatēt pārkāpumu.

88 Ceturtais prasītājas izvirzītais pamats tātad būtībā ir jānoraida kā daļēji neefektīvs, daļēji acīmredzami nepieņemams un daļēji juridiski nepamatots.

89 Tā kā Komisija varēja juridiski korekti noraidīt sūdzību Kopienas interešu veikt izmeklēšanu neesamības dēļ, vairs nav jāvērtē – kā minēts iepriekš 32. punktā – Komisijas izvirzītais otrais pamats saistībā ar leģitīmu interešu jēdziena pārkāpumu.

*Par pirmo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu*

90 Prasītāja prasības pieteikuma 38.–42. un 372. punktā uzsver, ka apstrīdētais lēmums ir pamatots īsi un tajā nav nevienas atsauces uz faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kurus tā norādījusi administratīvajā procesā. Prasītājas ieskatā Komisijas paskaidrojumi neļauj lietas dalībniekiem vai tiesai spriest, kā konkrētajā gadījumā Komisija ir piemērojusi Kopienas tiesības konkurences jomā.

91 Replikas rakstā prasītāja precizē, ka Komisijai bija jāizskaidro juridiskā un faktiskā argumentācija, kas tai lika uzskatīt, ka apgalvoto pārkāpumu ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm nebija pietiekama, jo šāda analīze ir jāveic pirms tās rīcības brīvības īstenošanas sūdzību noraidīšanas jomā. Prasītāja uzsver arī, ka Komisija nav atbildējusi uz tās argumentu, saskaņā ar kuru sporta iestāžu lēmumi pārsniedza Itālijas robežas un tiem bija ilgstošas sekas. Visbeidzot, Komisija neesot paskaidrojusi, kādēļ tās pienākums būtu bijis tik ļoti nesamērīgs attiecībā uz prettiesisko situāciju.

92 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

93 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka individuāla lēmuma pamatojumam ir jāļauj, pirmkārt, tā adresātam noskaidrot pieņemtā pasākuma pamatojumu, lai tas attiecīgā gadījumā varētu nodrošināt savu tiesību aizsardzību un pārbaudīt, vai lēmums ir vai nav labi pamatots, un, otrkārt, Savienības tiesai veikt savu pārbaudi (skat. iepriekš 67. punktā minēto spriedumu lietā *Au Lys de France*/Komisija, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijai, motivējot lēmumus, kas jāpieņem, lai nodrošinātu konkurences noteikumu ievērošanu, nav obligāti jānorāda, kāda ir tās nostāja attiecībā uz argumentiem, kurus ieinteresētās puses izvirza, pamatojot savu prasību, bet pietiek, ja tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kam ir būtiska nozīme lēmuma kontekstā (Vispārējās tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-387/94 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-961. lpp., 104. punkts, un 1998. gada 17. jūlija spriedums lietā T-111/96 *ITT Promedia*/Komisija, *Recueil*, II-2937. lpp., 131. punkts).

95 Vispirms attiecībā uz prasītājas iebildumu, saskaņā ar kuru Komisijas paskaidrojumi neļauj spriest, kā tā ir piemērojusi Kopienas tiesības konkurences jomā, ir jākonstatē – kā norādīts iepriekš 7.–9. un 51. punktā –, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav paudusi viedokli par EKL 81. un EKL 82. punkta pārkāpumu, bet saskaņā ar judikatūru vienīgi noraidījusi sūdzību pēc tam, kad tā tostarp pamatoti bija pierādījusi būtisku traucējumu tirgus darbībai neesamību. Prasītājas izvirzītie argumenti saistībā ar apgalvoto pamatojuma nenorādīšanu apstrīdētajā lēmumā šajā ziņā faktiski ir vērsti uz to, lai apstrīdētu Komisijas nostāju saistībā ar apgalvotajiem attiecīgo sporta iestāžu izdarītajiem EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumiem.

96 No apstrīdētā lēmuma skaidri izriet, ka Komisija ir noraidījusi sūdzību galvenokārt prasītājas leģitīmo interešu neesamības dēļ un, pakārtoti, Kopienas interešu neesamības dēļ.

97 It īpaši saistībā ar Kopienas interešu neesamību Komisija detalizēti paskaidroja iemeslus, kuri tai ļāvuši uzskatīt, ka iespējamā ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm nebija pietiekama un ka apgalvoto pārkāpumu sekas bija beigušās. Prasītājas argumenti saistībā ar to, ka Komisija nav ņēmusi vērā tās šajā ziņā izvirzītos argumentus, faktiski ir vērsti uz to, lai apstrīdētu Komisijas secinājumu pamatotību šajā jautājumā.

98 Saistībā ar izmeklēšanas nesamērīgo raksturu attiecībā pret iespēju konstatēt pārkāpumu ir jākonstatē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 50.–56. punktā skaidri un pamatoti ir paskaidrojusi savu argumentāciju.

99 Šo secinājumu kontekstā prasītājas pirmais pamats ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatots.

*Par trešo pamatu – Komisijas pienākuma īstenot un virzīt konkurences politiku pārkāpumu*

100 Prasītāja tostarp prasības pieteikuma 370.–372. punktā uzsver, ka Komisija ir pārkāpusi savu vispārējo pienākumu īstenot un virzīt konkurences politiku, slēpjoties aiz procesuālas argumentācijas, lai izvairītos no sava galvenā pienākuma, proti, uzraudzīt Kopienas tiesību konkurences jomā īstenošanu, un ka tā neesot pietiekami ņēmusi vērā sūdzībā izklāstītos faktiskos un tiesiskos apstākļus.

101 Tomēr šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijai nav pienākuma uzsākt procedūras, lai konstatētu iespējamos Kopienu tiesību pārkāpumus, un ka starp tām tiesībām, kas minētajās regulās piešķirtas sūdzības iesniedzējiem, nav tiesību panākt galīgu lēmumu par apgalvotā pārkāpuma esamību vai neesamību (Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedums lietā T-204/03 *Haladjian Frères*/Komisija, Krājums, II-3779. lpp., 27. punkts).

102 Komisijai tomēr ir rūpīgi jāizvērtē faktiskie un tiesiskie apstākļi, kurus tai ir darījis zināmus sūdzības iesniedzējs (skat. iepriekš 33. punktā minēto Vispārējās tiesas spriedumu lietā *Automec*/Komisija, 79. punkts un tajā minētā judikatūra, un Vispārējās tiesas 1999. gada 16. decembra spriedumu lietā T-198/98 *Micro Leader*/Komisija, *Recueil*, II-3989. lpp., 27. punkts).

103 Konkrētajā gadījumā no informācijas apmaiņas, kas notika starp prasītāju un Komisiju, izriet, ka Komisija ir rūpīgi pārbaudījusi dažādus tiesiskos un faktiskos apstākļus, kurus tai paziņoja asociācija. Prasītāja neapstrīd, ka ir notikusi atkārtota sarakste ar Komisijas dienestiem un ka tie tai ir nosūtījuši papildu informācijas pieprasījumus tostarp saistībā ar tās leģitīmajām interesēm iesniegt sūdzību (skat. iepriekš 5. punktu). Tikai pēc tam, kad Komisija bija iepazinusies precizējumiem un apsvērumiem, kurus asociācija sniedza, atbildot uz atbilstoši Regulas Nr. 773/2004 7. panta 1. punktam nosūtīto vēstuli, Komisija noraidīja sūdzību (skat. iepriekš 6. un 7. punktu).

104 Attiecībā uz sūdzībā ietvertajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem ir jāsecina, ka Komisija ir veikusi atbilstošu tās pārbaudi un ka tai nevar pārmest tās pienākuma īstenot un virzīt konkurences politiku pārkāpumu.

105 Visbeidzot, prasītājas iebildumi, saskaņā ar kuriem Komisija neesot apstrīdējusi vai analizējusi nevienu no tās argumentiem, faktiski tiecas apstrīdēt to, ka Komisija nav paudusi nostāju saistībā ar apgalvotajām prettiesiskajām darbībām.

106 Šajos apstākļos prasītājas trešais pamats ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatots.

*Par piekto pamatu – EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu*

107 Kā norādīts iepriekš 22. punktā, prasības pieteikums ietver ļoti argumentētu nodaļu "Juridiskais pamatojums" attiecībā uz EKL 81. panta un EKL 82. panta pārkāpumu, kurā būtībā ir atkārtoti argumenti, kas izvirzīti sūdzībā pret apstrīdētajiem pasākumiem, kā arī asociācijas atbildē uz Komisijas 2008. gada 29. augusta vēstuli.

108 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav paudusi nostāju par attiecīgo konkrēto sporta iestāžu šķietami izdarīto EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu, bet ir tikai noraidījusi sūdzību, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, prasītājai nebija leģitīmu interešu (skat. iepriekš 8. punktu), un, otrkārt, pietiekamu Kopienas interešu, lai veiktu izmeklēšanu, neesamības dēļ (skat. iepriekš 9. punktu). Prasītājas argumenti attiecībā uz EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu tātad ir neefektīvi (šajā ziņā skat. iepriekš 67. punktā minēto spriedumu lietā *Au Lys de France*/Komisija, 104. punkts).

109 Tomēr, kā ir minēts iepriekš 42. punktā, nevar izslēgt, ka prasītājas izvirzītie argumenti ir vērsti arī uz to, lai apstrīdētu Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru pieprasītās izmeklēšanas apmērs esot nesamērīgs attiecībā pret niecīgo iespēju konstatēt EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu (apstrīdētā lēmuma 50.–56. punkts).

110 Tomēr prasītājas argumentu analīze vairs nav nepieciešama, jo, kā norādīts iepriekš 86. un 87. punktā, Komisija varēja pamatoti noraidīt sūdzību būtiskas ietekmes uz tirgus darbību neesamības dēļ (apstrīdētā lēmuma 41.–49. punkts).

111 No minētā izriet, ka piektais pamats nekādā gadījumā nevar attaisnot apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

112 Ievērojot iepriekš minēto, prasība ir jānoraida pilnībā, jo prasītājas izvirzītie pamati būtībā daļēji ir neefektīvi, daļēji acīmredzami nepieņemami un daļēji juridiski nepamatoti.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

113 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

114 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai Vispārējā tiesa var nolemt, ka personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

115 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāsedz savi tiesāšanās izdevumi un jāatlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumi atbilstoši Komisijas prasījumiem.

116 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

izdod rīkojumu:

**1) prasību noraidīt;**

**2) *Associazione "Giùlemanidallajuve"* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;**

**3) Starptautiskā Futbola federāciju asociācija (*FIFA*) sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Luksemburgā, 2012. gada 19. martā.

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
I. Pelikánová

## Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture . . . . . 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi . . . . . 3

Juridiskais pamatojums . . . . . 3

1. Par prasītājas prasījumu izdot Komisijai rīkojumu . . . . . 4

2. Par prasījumiem atcelt tiesību aktu . . . . . 4

Par ceturto pamatu – Kopienas interešu jēdziena pārkāpumu . . . . . 5

Par lietas starptautisko apmēru . . . . . 7

Par apgalvoto ierobežojumu seku izbeigšanos . . . . . 8

Par iespēju celt prasību valsts tiesā . . . . . 8

Par lietas ierobežoto ekonomisko apmēru . . . . . 9

Par pirmo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu . . . . . 11

Par trešo pamatu – Komisijas pienākuma īstenot un virzīt konkurences politiku pārkāpumu . . . . . 12

Par piekto pamatu – EKL 81. un EKL 82. panta pārkāpumu . . . . . 12

Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . 13